

че го приемамъ при себе си.

Единъ пжтъ бѣхъ на лозе. Почиствахъ лозитѣ. Разбира се и Хекторъ бѣше съ мене. Горещината бѣше голѣма, та се разсѣблѣкохъ и закачихъ дрехитѣ си на единъ клонъ отъ черешата до една лоза.

Хекторъ тичаше изъ околнитѣ лозя и изкарваше ту нѣкоя птица, ту нѣкое подплашено зайче. Така мина почти цѣлия день. Привечерь, кучето се бѣше нѣкъде залисало. Азъ се облѣкохъ и си тръгнахъ, като повикахъ нѣколко пжти Хекторъ. Но кучето го нѣмаше. Смѣтахъ, че то ще ме настигне, както много пжти правѣше това. У дома, като поискахъ да видя колко е часа, изненадахъ се, понеже часовникътъ го нѣмаше въ джоба ми. Обезспокоихъ се много, но нѣмаше какво да се прави, бѣше вече късно и нѣмахъ време да търся нито часовника, нито Хекторъ. Сутринята бѣхъ ядосанъ, но трѣбваше да довърша работата си на лозето. Тръгнахъ и все мислехъ ту за часовника, ту за кучето.—Часовника може би съмъ загубилъ на друго мѣсто, но Хекторъ защо го нѣмаше цѣла нощъ? Съ тѣзи мисли стигнахъ на лозето, когато още не спусналъ се отъ височинката, чухъ лай на куче. Скоро предъ менъ изтича Хекторъ, въртѣше опашката и радостно скачаше.

Горкиятъ, кжде ли е билъ цѣла нощъ?

Въ лозето тръгнахъ къмъ долния край, кждето ми бѣше работата. Хекторъ заскимтя, застана предъ менъ, опъна се на преднитѣ си крака, гледаше ме и не мърдаше. Нѣщо като че искаше да ми каже. Такива стойки ми правѣше като бѣхме на ловъ и показваше убития дивечъ. Азъ разбрахъ, че има нѣщо и тръгнахъ къмъ него. Кучето се отмѣсти къмъ черешата, като подушваше нѣщо. Проследихъ го. Кучето легна до лозата, заудря радостно по земята съ опашката, мушна съ муцунката си къмъ лозата и ме погледна. Азъ пристѣпихъ къмъ лозата, разкрихъ листата ѝ и.... останахъ изуменъ, часовникътъ ми лежеше при лозата до една буца прѣстъ. Сега ми стана ясна цѣлата историйка: миналия день, когато съмъ обличалъ дрехитѣ си, неусѣтно е падналъ часовникътъ